

« ватъ на литературното поле, и да се научятъ
 « тѣ да гледатъ на това поле съ по голѣмо уваже-
 « ніе, а не да го мислятъ за играчка, както пра-
 « вятъ сега много такива, които сами се мислятъ
 « за талантиливи писатели и до Бога са сърдѣтъ,
 « когато хѣрата не ги признаватъ за такива и спра-
 « ведливо имъ забѣлѣжватъ, че произведеніята имъ
 « сѣ ништо и никакво. » Отъ тѣзи точка зрѣнія и
 ный направихмы горнята бѣлѣжка за г. Д. В. Ман-
 чева, който нито ѣ даже писачъ, и сега тукъ ще
 си позволимъ да направимъ друга за речениата ре-
 дакція: че добръ бы было тя да бѣдеше по-кратка
 въ оцѣненіята си на новытъ книги, *едно* — за да
 не умрѣзва на читателитъ да четѣтъ много и *все*
то върху една книга; *друго* — да каже по нѣщо
 за по-вече новы книги, което може по да интере-
 сува читателя, а не да пълни цѣлы 17 страници
 за една начална книжка, като г-нъ Манчовтъ *башинъ*
езыкъ, въ който ный виждамы много ѣще недостатки,
 ослѣнь онѣзи що посочи безпристрастната инакъ ре-
 дакція на «періодическото списаніе» въ Браила.

Да са не обижда тукъ никой, молимъ, като каз-
 вамы правото и молиствувамы добры сѣтнини на на-
 шытъ писатели и книгоиздатели, между които и ный
 за напредъ ще искамы едно малко мѣстеце, като са
 прощавамы, щѣмъ-нещѣмъ, съ учителската блага и
 похвална, но твърдѣ тѣжка служба у насъ. — Т. III.

О-въ Халки, 1873.
